

Bl. Alexandrina Mária da Costa – „štvrtá vizionárka z Fatimy“

Matej Gavlák

30. marca 2022 ✝ Cirkev História

Príbeh blahoslavenej Alexandriny Márie da Costa, zvanej tiež „štvrtá vizionárka z Fatimy“, je nesmierne fascinujúci a je vskutku trestuhodné, že o nej na Slovensku doposiaľ vieme tak málo. Aj pri príležitosti zasvätenia Ruska Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie pápežom Františkom preto chceme predstaviť jej nezvyčajný životný príbeh.

Zdroj: youtube.com

Veselá huncútka

Alexandrina Mária da Costa sa narodila 30. marca 1904 v dedinke Balasar, asi 65 km severne od Porta v Portugalsku. Táto dedinka bola už v čase Alexandrinho narodenia pútnickým miestom a to pre záhadný úkaz kríža, ktorý sa ešte v roku 1832 začal zjavovať nad tamojším kostolom sv. Eulálie. Sám Pán Ježiš neskôr Alexandrine počas jej dlhých rokov ťažkého utrpenia vyjaviť podstatu tohto záhadného fenoménu, keď jej povedal:

„. . . pred storočím som nariadil, aby táto farnosť bola privilegovaná krížom na znak ukrižovania. Kríž bol hotový, chcel len obeť. Ale teraz som si vybral človeka, ktorý naplní moje božské plány; si to ty.“

Alexandrina matka, Mária Ana da Costa bola úprimne veriacou ženou, hodiny sa modlievajúcou pod krížom. Alexandrina mala aj staršiu sestru – Deolindu –, ktorá sa mala stať veľkou oporou v jej živote. Otec António však rodinu opustil, keď boli dievčatká ešte malé. Malá Alexandrina mala vskutku netypickú povahu pre budúcu sväticu – bola hravá, neustále usmievaná, rada si robievala žarty z druhých. Takto napríklad v kostole zviazala vrkoče dvom dievčatám, ktoré sedeli v rade pred ňou. Jej viera však bola pevná a úprimná. Deolinda, naopak, mala rezervovanejšiu povahu. Dievčatá spolu so svojou mamou boli v Balasare známe svojou štedrosťou a pomocou chudobným.

Vo veku 7 rokov navštevovala školu, a keď sa následne vrátila do rodnej dediny, rodina sa presťahovala na rodinnú farmu, kde Alexandrina pracovala a kde mala prežiť zvyšok svojho života. Mala silnú telesnú konštitúciu, takže zvládala aj práce, ktoré primárne robievali len chlapci. V dvanástich rokoch však náhle ochorela na infekčnú chorobu a takmer zomrela – malo ísť o „prvý Boží signál“, že jej život bude odlišný od života bežných ľudí a že si ju Boh vybral ako „trpiteľskú dušu“ za spásu tých, čo neveria.

Osudová udalosť

Najprv sa matka dohodla s miestnym susedom, že mu bude jej mladšia dcéra chodiť vypomáhať. Avšak sused sa ukázal byť násilníckym pijanom a Alexandrina u neho prestala po čase pracovať. Na bielu sobotu 1918 však opitý sused spolu s ďalšími troma kumpánmi vtrhli do domu da Costovcov. Alexandrina mala v tom čase 14 rokov a spolu so sestrou a ďalšou kamarátkou sa nachádzali na vrchnom poschodí domu. Po chvíli začuli dievčatá kroky chlapcov na schodoch. Chlapi vtrhli do izby a vrhli sa na dievčatá s úmyslom znásilniť ich. Alexandrina sa však zo zovretia vyslobodila, pribehla ku oknu a vyskočila...

Pri páde zacítila silnú bolesť, no otriasla sa a bola ešte schopná vziať kus dreva, vybehnúť s ním hore po schodoch a útočníkov zahnať!

Ako sa však začalo čoskoro ukazovať, jej chrbtica bola nenávratne poškodená. Doktori jej povedali, že je len otázkou času, kedy úplne ochrnie. Stále sa snažila viesť normálny život, ale z roka na rok a z mesiaca na mesiac to bolo ťažšie, až v roku 1924 – vo veku 20 rokov – skutočne úplne ochrnula.

Alexandrina sa úpenlivo modlila ruženec, dúfajúc, že bude zo svojej choroby vyliečená. Trpela veľkými bolesťami a spočiatku zúfala, že jej choroba nielenže neustupuje, ale postupuje. Hoci sa jej príbuzní obávali, že jej smrť je za rohom, Alexandrina misia bola len na začiatku. Dala si tiež ku svojej posteli urobiť malý oltárik so soškou Panny Márie Fatimskej, ku ktorej sa modlievala. Svojho kňaza, ktorý šiel na púť do Fatimy, poprosila, aby sa za ňu prihovril. Po návrate jej priniesol malý medailónik. Alexandrina nakoniec poznamenala:

„Nič sa nestalo, ale moja túžba byť vyliečená vo mne zomrela. Neustále pociťujem čoraz silnejšiu túžbu po láske k utrpeniu a myslím len na Ježiša. Aby som vedela, ako k tomu presne došlo, ponúkla som sa Pánovi ako obeť a pre toto Ho aj žiadam o lásku k utrpeniu. Náš Pán mi všetko prislúbil, čo znamená všetky milosti, takže svoju chorobu by som nevymenila za celý svet. Bola to Ježišova útecha a spása duší, čo ma pohltilo.“

Terorizovaná diablom

Krátko po tom, čo Alexandrina prijala svoj ťažký životný údel a svoju chorobu obetovala Bohu za spásu duší, začala byť terorizovaná rozzúreným diablom a démonmi. Šepkal jej do ucha, aby spáchala samovraždu a ukončila tak svoje trápenie. Neskôr na ňu dokonca útočil fyzicky. Alexandrina k týmto útokom povedala:

„Mojou jedinou útechou bolo, že mnohí ľudia, ktorí mi prišli pomôcť pri týchto útokoch, dostali taký dramatický dôkaz o existencii pekla, že už určite nebudú viac urážať nášho Pána.“

Sám Pán Ježiš jej však vysvetlil, že je to nutné pre spásu mnohých duší. Uviedol: *„Dcéra moja, utrpenie je kľúčom do Neba. Vydržal som (na kríži) toľko, aby som otvoril Nebo celému ľudstvu, ale pre mnohých to bolo márne.“*

Okolo roku 1935 začala Alexandrina dostávať sériu správ od Pána Ježiša, v ktorých ju varoval, že ak sa ľudia nepolepšia, príde ďalšia svetová vojna. Zanedlho jej Panna Mária povedala, aby Alexandrina skrze svojho duchovného vodcu požiadala pápeža, aby zasvätil svet jej Nepoškvrnenému Srdcu. Alexandrin duchovný vodca, otec Pinho, spočiatku váhal nad touto požiadavkou, no napokon v septembri 1936 predsa len napísal kardinálovi Pacellimu, ktorý sa stal neskôr pápežom Píom XII. V rokoch 1937 – 1939 Vatikán skutočne nariadil prešetrovanie celej záležitosti.

V predvečer II. svetovej vojny Pán Ježis Alexandrine povedal:

„Každú chvíľu nespočetné množstvo hriešnikov vyvoláva Boží hnev na svet – ten najstrašnejší hnev. Nešťastní, ak sa neobrátia! Úbohý svet, nech sa z neho stane čokoľvek! Pokánie, pokánie na celom svete! Pokánie! Ó, svet, uznaj svoje zločiny, inak budeš zničený! Beda svetu! Božská spravodlivosť to už nemôže podporovať.“

31. októbra 1942 pápež Pius XII. skutočne zasvätil svet Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Hoci bola Alexandrina naplnená nesmiernou radosťou, predsa ju čakali ďalšie ťažké skúšky. Avšak kvôli jej úlohe v zasvätení z roku 1942 sa jej začalo hovoriť „štvrtá vizionárka z Fatimy“.

13 rokov bez jedla a vody

Už od marca 1942 prestala Alexandrina prijímať akúkoľvek potravu. Nejedla a nepila, každodenne však prijímala svätú Eucharistiu. Na túto novú úlohu –, ktorá mala dokázať božský primát Eucharistie – ju pripravil sám Pán Ježiš slovami:

„Na zemi už nebudeš prijímať potravu. Tvojou potravou bude moje Telo; tvoja krv bude mojou Božskou Krvou, tvoj život bude mojím Životom. Toto dostaneš odo mňa, keď spojím svoje Srdce s tvojím srdcom. Neboj sa, dcéra moja. Nebudeš už viac ukrižovaná ako v minulosti... A teraz ťa čaká nová skúška, ktorá bude zo všetkých najbolestnejšia. Ale nakoniec ťa odnesiem do Neba a Svätá Matka ťa bude sprevádzať.“

Úplný pôst, ktorý trval až do Alexandrinej smrti, začal na Veľký piatok. Krátko na to sa stala celonárodne známa a chodievali k nej zástupy ľudí, ktorým hovorievala: *„Činite pokánie, viac už nehrešte, modlite sa ruženec, prijímajte Eucharistiu!“* Hoci Alexandrina nepociťovala hlad, predsa šlo o značné zväčšenie jej utrpenia. Napriek tomu vždy pôsobila milo až veselo, čo vidieť aj na fotografiách, na ktorých je zachytená. Ona sama sa potichu modlievala: *„Ó, Ježišu, nalož mi na pery klamný úsmev, v ktorom môžem skryť celé mučenie svojej duše. Stačí, že len ty vieš o mojej vytrvalosti.“* Mnohí však o zázraku neprijímania potravy pochybovali a šíрили rôzne falošné správy, čo opäť len pridávalo na utrpení Alexandrine, ale aj jej rodine.

O jej prípad sa zanedlho začala zaujímať aj odborná lekárska obec. Vedci a lekári ju začali navštevovať u nej doma. Takto sa jej vypytovali: *„Prečo nejeseš?“*, na čo odvetila: *„Nejem, pretože nemôžem. Cítim sa plná. Nepotrebujem to. Avšak pociťujem túžbu po jedle.“* Na potvrdenie celého nezvyčajného fenoménu lekári žiadali, aby Alexandrina strávila nejaký čas v nemocničnom zariadení na pozorovaní. Alexandrina súhlasila pod podmienkou, že bude denne dostávať sv. Eucharistiu a že bude môcť prijímať svojich blízkych. V tej dobe prichádzalo k jej domu toľko ľudí, že dav musela usmerňovať až polícia. Po mesiaci strávenom na pozorovaní v nemocnici, Dr. Enrico Gomes de Araujo v oficiálnej správe uviedol:

„Je absolútne isté, že počas štyridsiatich dní, čo bola v nemocnici pripútaná na lôžko, chorá žena nejedla ani nepila..., a veríme, že takýto jav sa mohol stať počas posledných mesiacov, možno posledných 13 mesiacov..., čo nás zanecháva zmätených.“

„Jej abstinencia od pevných látok a tekutín bola po celý ten čas absolútna. Svedčí o tom aj to, že si udržala hmotnosť a jej teplota, dýchanie, krvný tlak, pulz a krv boli normálne, zatiaľ čo jej duševné schopnosti boli konštantné a jasné.“

Sám Ježiš však Alexandrinu ubezpečil: *„Žiješ iba z Eucharistie, pretože chcem svetu dokázať moc Eucharistie a moc môjho života v dušiach.“*

Posledné roky života

V posledných rokoch života sa Alexandrina viac a viac modlila za Cirkev. Pán Ježiš jej totiž vyjavil, že bude čeliť „*veľkej kríze*“. Povedal: *„Povedz mojim kňazom, aby boli obozretní, pretože diabol pripravuje masívny útok na Cirkev...“* Zažila tiež mystickú svadbu s Ježišom, či korunováciu Pannou Máriou. Videla tiež okolo seba množstvo anjelov. Stále ju navštevovali tisíce ľudí, ktorým opakovala: *„Pokánie, pokánie, pokánie!“* Vyzývala tiež na navštevovanie kostolov v prvé soboty a tiež na to, aby sa ľudia zasväcovali *„Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie prostredníctvom hnedého škapuliara Panny Márie Karmelskej.“*

13. októbra 1955 – na výročie tzv. „Slnečného zázraku“ vo Fatime – jej Panna Mária oznámila, že nadišla jej chvíľa a že si ju Panna Mária so sebou v ten deň vezme. Sväté prijímanie Alexandrina naposledy prijala o 8. hodine ráno a potom odovzdala svoje posledné dojímavé posolstvo prítomným vo svojej izbe a celému ľudstvu: *„Nehrešte. Radosti tohto života nestoja za nič. Prijímajte sväté prijímanie. Modlite sa ruženec každý deň. Toto všetko čiňte!“* Trpela počas celého dňa extrémnymi bolesťami, ktoré znášala s veľkou odhodlaním až do konca. O 20:00 hod poslednýkrát pobožkala kríž a zomrela o 20:29 hod. Mala 51 rokov.

V nastávajúcich hodinách sa celé Portugalsko dozvedelo o jej smrti a mnohí si ju prišli uctiť. Krajina sa doslova ponorila do smútku. Jej zápisky –, ktoré diktovala svojej sestre Deolinde – schválil Rím koncom 70. rokov a v januári 1983 bol započatý proces jej blahorečenia. Alexandrina Mária da Costa bola vyhlásená za blahoslavenú pápežom Jánom Pavlom II. 25. apríla 2004. Beatifikácii predchádzal zázrak vyliečenia istej ženy z Parkinsonovej choroby, ktorá sa k Alexandrine modlila. Jej sviatok je slávený každoročne 13. októbra.

Zdroje:

<https://salesiansisters.org/ blessed-alexandrina-da-costa/>

http://www.blessed-alexandrina.com/page_booklet_english.htm

<https://www.mysticsofthechurch.com/2009/11/blessed-alexandrina-da-costa-mystic-and.html>

<https://www.ncregister.com/cna/the-blessed-who-influenced-the-pope-to-consecrate-the-world-to-mary-during-world-war-ii>

ČO NÁM HOVORÍ PANNA MÁRIA Z FATIMY?

Ako súčasť kampane Fatima za Slovensko si môžete zadarmo objednať knižku **Fatima - Posolstvo tragédie či nádeje?** od A. A. Borelliho na stránke [**https://fatimapreslovensko.sk/**](https://fatimapreslovensko.sk/), ku knižke tiež zdarma dostanete aj pekný drevený ruženec.

Všetky ďalšie potrebné informácie sa dozviete na stránke [**https://fatimapreslovensko.sk/**](https://fatimapreslovensko.sk/).

URL adresa článku: [**https://christianitas.sk/bl-alexandrina-maria-da-costa-stvrta-vizionarka-z-fatimy/**](https://christianitas.sk/bl-alexandrina-maria-da-costa-stvrta-vizionarka-z-fatimy/)